

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ř 5, 1 - 11

Text: 1 J 4, 16-18 *Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm. V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu - neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě. Láska nezná strach; dokonalá láska strach zabíjí, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.*

Bůh je láska. Nesmírně důležité je zachovat v této větě pořadí slov. Nikdy to nesmíme obrátit a říci: Láska je Bůh. Takto ta věta neplatí. Láska není bůh, ale Bůh je láska. V tom prvním případě, když si lidé lásku zbožstí, tak si sami určují, co považují za lásku, a tím se nechávají ovládat. Ale je-li Bůh láska, pak to znamená, Bůh sám určuje co je láska. Jeden můj blízký kolega farář, řekl prý jednou v náboženství dětem, že jim bude vyprávět o lásce. A děti se hned začaly všelijak ošivát a pošklebovat. Myslely si, že láska je sprosté slovo. Pod slovem láska měly úplně zkreslené představy. Takže si pamatujeme, že láska není to, co si my pod láskou představujeme, ale to, jak se projevuje Bůh. Protože Bůh je láska. A někdy ta Boží láska může vypadat velmi odlišně od našich představ a pořádek je to láska; právě tehdy je to ona. Bůh je zdrojem a zjevovatelem pravé lásky. A kdo se někdy ve svém životě nějak setkal s Bohem, tak musel zakusit jeho zvláštní lásku. Anebo jinak: Kdo prožil zvláštní přijetí, milost, záchranu, šanci, kdo poznal cenu svého života, kdo prožil, že ho má někdo rád, prostě kdo poznal lásku – ten prožil určité setkání s Bohem. O nějaké takové zkušenosti píše i Jan v dnešním textu: „Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.“

V čem bylo to poznání Boží lásky? Ne každý má zkušenost, že ho život hýčká a nosí na rukou, ne každý je dítětem štěstěny a ne každý měl ve svém životě možnost zakusit skutečnou lásku. Může opravdu každý poznat, že ho má Pán Bůh rád? Můžete říci, bratři a sestry, že máte zkušenost ze svého života, že vás Bůh opravdu miluje, a že to prožíváte a radujete se toho? Mnozí z nás neprožili hezké dětství, nemají zkušenost objímající laskavé rodičovské lásky, nemají zkušenost pocitu bezpečí a přijetí ze strany ani těch nejbližších, cítí ve svém životě manko lásky, cítí, že někde někdo jim zůstal lásku dlužen a to člověka bolí jako nehojící se rána. Máme všichni stejnou možnost poznávat ve svém životě, jak nás má Pán Bůh rád? Jistě bychom našli mnoho věcí, za které můžeme děkovat a skrze něž poznáváme Boží lásku. Ale zároveň cítíme, jakoby ta Boží láska měla někdy i dost velké trhliny, nedostatky, jakoby nestačila na všechno. Vidíme spoustu utrpení a násilí ve světě, hlad a bídu, bolest a zoufalství. Tedy spíše než vděčnost za prožitek Boží lásky, mnoho lidí vyčítá Bohu její nedostatek. A proto se k Bohu neznají, proto Boha odmítají, protože nepoznali jeho lásku. Jak tedy může evangelista Jan říci, že poznal Boží lásku? Kde k tomu přišel?

Věc se má tak. Svět kolem nás skutečně svědčí o tom, že lásky je málo. Ale tak potvrzuje zase jen to, co říká bible: že Bůh je láska. A proto svět bez Boha je také nutně světem bez lásky. Všude, kde lidé opouštějí Boha, tam se vytrácí i láska. A mohou to být přitom lidé v Boha až fanaticky věřící, ale protože s Bohem nejsou vnitřně zajedno, nemají v sobě jeho lásku. Bůh má lásky dostatek, ale lidé ve světě mají v sobě lásky zoufale málo. Bibličtí svědkové však nebyli naivní a nehledali dokonalou lásku tam, kde není, v hříšných lidech kolem sebe, v lidské duši, či v lidském citu. Bible učí, že lidské srdce je zlé a převrácené. Na celém světě se nenalezla láska tak jasně a pravdivě zjevená, jako v tom v jednom jediném. V Ježíši Nazaretském. Učedníci se dívali na Ježíše, na jeho slova a činy a na jeho cestu až na kříž a pochopili: Toto je Boží láska. Tady se zjevila. Toto je Bůh. Je-li Ježíš Bůh, pak je Bůh láska, neboť to, co udělal - tak může jednat jenom láska. A evangelisté svým svědectvím dosvědčují, že v Ježíši Nazaretském se jim zjevil pravý a živý Bůh, takový jaký je, totiž jako láska. A proto může Jan napsat: „My jsme spatřili a dosvědčujeme, že Otec poslal Syna, aby byl Spasitelem světa. Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska.“

Možná, že jste v životě mnoho lásky nezakusili. Možná spíše jen ústrky, ponižování, podceňování, odmítání, zesměšňování. A tak člověk ztrácí ve svých vlastních očích cenu. Nevidíme hodnotu svého života. Pod tlakem negativních zážitků a zkušeností jsme nakonec přijali, že na tomto světě jen druhým zacláníme, až máme někdy pocit, že nás druzí jen zadupávají do země, cítíme se méněcenní, lidi kolem nás vnímáme jako soupeře, kteří s námi bojují o uznání a o to, kdo bude mít navrch. Nevidíme v bližních ty, kteří by nás opravdu milovali, kteří by se za nás bili, kteří by za námi stáli, kterým by na nás skutečně záleželo. A také se cítíme mnohými lidmi kolem nás i ohroženi. Svět nám kolikrát připadá jako velmi nebezpečné místo k přebývání. Spíše jako ring, v němž bojujeme o přežití. A bojíme se každého svého selhání, protože soupeř ho může ihned zneužít v náš neprospěch. A tak si vybojováváme své místo na slunci anebo už jen rezignovaně přežíváme a nevíme, jak to všechno nakonec dopadne. Pocit outsiderů života nás připravuje o poslední zbytky sil. A v tomto tlaku, v odpovědnosti vůči sobě i vůči lidem kolem sebe, prožívá věřící člověk ještě navíc odpovědnost vůči svému Bohu. A tím jsou ty nároky ještě znásobeny, protože Bůh, jak ho někdy vnímáme, na nás klade ta nejpřísnější měřítka, před nimiž už zcela ztrácíme na ceně, vědomí si vlastní neschopnosti a bezmocnosti. Najde se v takové chvíli někdo, kdo by se za mě postavil, abych nebyl zcela diskvalifikován? Kdybych byl trochu lepším člověkem, tak snad by se mě možná někdo alespoň zastal. Ocenil by mě. Pochválil. Ale tak dobrý asi nejsem. A tu čteme v Ř 5, 7: „Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. Bůh však prokazuje svou lásku

k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlnění prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu.“

Bratři a sestry, Bůh za nás dal svého Syna. Co to znamená? Když hodnotím svůj život a zjišťuji, že to za moc nestojí, když mám o sobě nízké mínění, když po zkušenostech, jaké sám se sebou mám, nabývám čím dál větší jistoty, že na soudu, ať už lidském nebo Božím, nemůžu obstát – tak Bůh to vidí zcela jinak. On by za mě nejen dal ruku do ohně, ale on už dávno za mě dal svého Syna, abych naopak měl plnou jistotu pro den soudu, že obstojím. Že můj život má pro mého nebeského Otce takovou cenu, že na soudu nepropadne, že nezahyne. Bůh za mě zaplatil životem svého jediného Syna. Boží Syn byl ochoten za mě zemřít. Bůh místo aby mě odsoudil, tak se namísto toho zaručuje, že mě spasí. Tak daleko jde Boží láska k nám. Bůh si vytknul za cíl, když poslal Pána Ježíše Krista na smrt, že my lidé potřebujeme nabyt jistoty, že nebudeme odsouzeni. To je Boží touha. Bůh si chce získat naši důvěru a dát nám jistotu své lásky. Tím odsouzením nemusíme myslet jen konečné zúčtování na konci věků. Soudu podléháme neustále. Ale kdo věří v Ježíše Krista, ten není souzen, říká Písmo. Ten nebude znevážen. Ten nebude zlehčen. Toho si Pán Bůh cení jako svého vlastního Syna. Ano, svého vlastního Syna Ježíše Krista byl ochoten za nás obětovat. A tak nás chtěl zbavit strachu o to, co s námi bude, strachu o naši vlastní hodnotu, o smysl našeho života, o to jak obstojíme na soudu lidském i Božím. A teď my smíme žít v plné jistotě spasení.

Boží láska má s námi mnoho práce. A jejím úsilím je docílit, abychom byli zbaveni strachu o budoucnost, o to jak to s námi všemi dopadne, zda obstojíme na soudu či ne. Bůh touží ve své lásce k nám, abychom získali jistotu spasení. Kolem jistoty spasení bývaly v církvi občas vášnivé diskuse. Ale evangelista Jan píše, že takovou jistotu lze získat. On o tom píše jako o hotové věci, kterou člověk nabude, když nahlédne do tajemství Boží lásky. Jan píše: „V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu.“ To je cílem Boží lásky – abychom měli jistotu.

Sami víte, jaké zmatky člověk dělá, když si je nejistý. Ale když nabude jistotu, pak i jeho práce je hned jiná, přesnější, odvážnější i bezpečnější. Když si budeme jisti Boží láskou, když budeme zbaveni strachu, jak to s námi dopadne, když budeme mít jistotu, že jsme svého jediného Spasitele, a že bez jeho vůle nám ani vlasek z hlavy spadnouti nemůže, a že vše, děj se co děj, nám ke spasení sloužit musí, pak proč bychom se báli následovat Krista, jít rovnýma nohama do vztahů lásky s bližními, proč bychom se báli milovat i za cenu ztrát a obětí, proč bychom se báli jít mezi lidi a svědčit jim o Boží lásce, proč bychom se báli posměchu, utrpení, nenávisti, pomluv, hanobení, protivenství, ponižování i nepřátelství a nenávisti, proč bychom se báli postavit se Zlému na odpor, všechno překonat a obstát, když nás Bůh miluje! Když máme plnou jistotu pro den soudu! Když máme jistotu Boží lásky. Když naše hodnota a důstojnost jakožto Božích dětí nemůže být ohrožena a zpochybněna, protože je kryta cenou nejvyšší, životem Krista Ježíše. Jestliže jsme poznali Boží lásku - ta nám dává křídla. Ta nám rozvazuje jazyk. Ta nám uvolňuje ruce. Ta nás chrání pancířem spravedlnosti. Když známe svoji cenu, jakou Bůh za nás zaplatil, pak si můžeme dovolit stejně „neohroženě“, „neuváženě“ a „rozmařile“ milovat všechny kolem nás a nevnímat je jako ohrožení, jako své potenciální nepřátele. Láska nezná strach. Nemusíme se bát, že by nás kdokoli mohl nějak ohrozit, že bychom mohli u někoho klesnout na ceně. My máme u Boha plnou jistotu pro den soudu, protože Boží láska je dokonalá. O té není třeba pochybovat. Tato „dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.“

Naše milování Boha bude vždy nedokonalé. Ale je třeba si uvědomit, že Bůh nás miluje dokonale. A jeho dokonalost v lásce nás chce zbavit strachu. Strach působí nesmírná muka. Ale my si opravdu můžeme být jistí, ne snad sami sebou, ale Boží láskou. Možná jsme v životě od lidí nezažili tak dokonalou lásku, jakou má Bůh k nám. Je pochopitelné, že se bojíme v Boží lásku věřit a na ni spolehnout. Ale pamatujme na tu jednoduchou ale hluboce pravdivou větu: „Bůh je láska.“ Amen.

Modlitba: *Děkujeme ti, Otče náš nebeský, za všechny projevy tvé lásky v našem životě. Nejvíce pak ti děkujeme za Tvého Syna Ježíše Krista, našeho jediného Spasitele a Pána, který se za nás obětoval na kříži. Děkujeme za všechny, kteří svým životem a svou službou následují jeho příkladu a svědčí tak o tvé lásce všem kolem sebe i nám. Tobě buď za to vzdána sláva i čest až na věky. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane, modlíme se k tobě s nadějí, že slyšíš a vyslycháš ty, kdo tě milují. Prosíme za své blízké a milé, za své příbuzné a za přátele, za své děti i za své rodiče, za své partnery i za partnery našich dětí. Dej, ať nás všechny spojuje tvá neskonalá láska, kterou jsi nám zjevil. / Modlíme se především za ty, kteří mnoho lásky v životě nepoznali, za opuštěné, za sirotky, za lidi, žijící v zemích postižených válkou či hladomorem, za děti z rozvrácených rodin, za vězňe, za bezdomovce, za uprchlíky, za všechny utiskované. Prosíme, zjev jim svou lásku, ať ji poznají. Otevři pro ně i naši náruč. / Modlíme se za to, abys Duchem svým svatým budoval přátelské vztahy všech nás v tomto sboru, abychom tvořili rodinu tvých dětí u vědomí jednoty Božího lidu. Pane Ježíši, ty kraluješ s Otcem i s Duchem svatým v jednotě. Dej, ať i my jsme jedno. / Prosíme tě, Pane, za svou církev. Dej, ať ji nerozdělují lidské spory, vzájemná nenávist a nevraživost. Dej, ať církev vydává pravdivé svědectví o tobě a o tvé lásce. Usmířuj znesvářené a spojuj rozdělené. / Prosíme tě za náš sbor, za vše co z tvé milosti smíme konat. Prosíme za Noc kostelů, která se bude konat v Rožnově. Prosíme, pořebnej této akci a otevři naše srdce pro lidi kolem nás. / Prosíme tě, nauč nás milovat a modlit se za ty, které dosud nemáme příliš v lásce. Děkujeme, že si s námi dávas tu práci a učíš nás pokorě a laskavosti uprostřed nepokorného a nelaskavého světa. Amen.*